

Full diocesà

27 de setembre del 2026

p4 i p5 —Crònica de la Jornada Diocesana i Dia de la Catedral

p7 —Augmenten significativament els seminaristes a Catalunya

*Fins i tot un de sol
d'aquests petits*

**JORNADA MUNDIAL del
MIGRANT i del REFUGIAT**

27 DE SETEMBRE DE 2026

«Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort»

Diumenge XXVI durant l'any / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meva, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

(18,25-28)

Salm responsorial

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.

[24]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, per tot el que trobeu en Crist de fortalesa d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entrañable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanagloria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guiï pels propis interessos, sinó que miri pels altres.

Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: [ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.]

(2,1-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills va

dir al primer: "Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui." Ell respongué: "No hi vull anar." Però després se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: "Hi vaig de seguida, pare." Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?» Li responen: «El primer.»

Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

(21,28-32)

«Us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts»

«En Jesucrist només hi ha “sí”»

Andrey Castrillón, prev.

De vegades, una sola resposta sembla capaç de definir tota una vida. Un error, una caiguda o un «no» poden quedar adherits al nostre nom fins a fer-nos pensar que ja no tenim remei. També nosaltres podem mirar algú des d'allò que va fer un dia i tancar-lo dins una història que ja no li permet de canviar, com si el passat hagués pronunciat l'última paraula.

Aquesta és també la queixa que ressona en la primera lectura. El poble pensa que cadascú ha de quedar lligat al que ha sigut i acusa Déu d'injust quan ofereix vida a qui abandona el mal. Ezequiel revela una justícia que pren seriosament cada decisió i, alhora, manté obert el camí del retorn. Les bones obres d'ahir no dispensen de continuar escollint el bé, i el pecat comès no condemna ningú a viure-hi per sempre. Des d'aquí s'il·lumina l'Evangeli. La conversió del primer fill comença quan deixa d'estar tancat en el seu «no», canvia de direcció i fa la voluntat del pare. El segon queda aturat en un «sí» que mai no s'encarna. Aquesta és la denúncia de Jesús als dirigents jueus que consideren la fe pensant que la seva obediència externa els assegura la salvació i no senten la necessitat de deixar-se transformar des de dins. La conversió cristiana és el moviment quotidià de qui revisa cap on camina. Es pot perdre el rumb després d'haver avançat molt, o també descobrir, enmig d'un llarg allunyament, que encara hi ha temps de girar-se vers Déu. Ell no ens identifica amb el pitjor que hem fet ni es deixa enlluernar pel millor que hem dit. Mira l'orientació dels nostres passos. La seva misericòrdia manté sempre obert el retorn; la nostra resposta consisteix a reprendre avui el camí. Davant seu, cada dia torna a ser temps de conversió, perquè el nostre sí sigui sempre sí.

La imatge

Paràbola dels dos fills (2013)
Andrei Mironov

Els dos fills que el pare envia a treballar a la vinya recorden allò que és experiència: uns que ho saben tot i se'n vanten, i unes formiguetes sempre capaces de donar un cop de mà.

Ben mirat tots ens hem de sentir inclosos entre els qui hem dit que faríem i al final ens hem hagut de convertir perquè havíem quedat coixos. Sort tenim de la misericòrdia del Pare, que sempre ens acollirà.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

28 dilluns

—Sant Venceslau, duc de Bohèmia
Beat Francesc Castelló i Aleu
Jb 1,6-22 / Salm 16 / Lc 9,46-50

29 dimarts

—Sants arcàngels Gabriel, Miquel i Rafael
Dn 7,9-10.13-14 o bé Ap 12,7-12a /
Salm 137 / Jo 1,47-51

30 dimecres

—Sant Jeroni, prev.
Jb 9,1-12.14-16 / Salm 87 /
Lc 9,57-62

1 dijous

—Santa Teresina de l'Infant Jesús, carmelita i dra.
—Sant Remigi, bisbe
Octubre, consagrat a la Mare de Déu del Roser
Jb 19,21-27 / Salm 26 / Lc 10,1-12

2 divendres

—Els Sants Àngels de la Guarda
Beat Antoni Chevrier, prev.
Jb 38,1.12-21; 40,3-5 / Salm 138 /
Mt 18,1-5.10

3 dissabte

—Sant Francesc de Borja, jesuïta
Jb 42,1-3.5-6.12-16 / Salm 118 /
Lc 10,17-24

4 diumenge XXVII durant l'any / Cicle A

—Sant Francesc d'Assís, fund.
Is 5,1-7 / Salm 79 / Fl 4,6-9 /
Mt 21,33-43

Jornada Diocesana i Dia de la Catedral: «Molt a celebrar junts»

Diumenge passat, dia 20 de setembre, es va celebrar la Jornada Diocesana i el Dia de la Catedral, amb el lema «Molt a celebrar junts». Fou un esdeveniment festiu i de trobada que començà al matí al Seminari i que tingué el seu moment culminant a la tarda, amb la celebració de l'Eucaristia a la catedral de Sant Pere.

Al llarg del matí, nombroses persones van participar en les activitats programades al Seminari. La jornada es va iniciar a la capella amb una pregària d'acció de gràcies a Déu per tot allò que fa a favor nostre i per la seva presència en la vida de les persones i de les comunitats.

Feligresos procedents de diferents parròquies, alguns acompanyats pels seus rectors, van tenir l'oportunitat de conèixer de prop quatre realitats que formen part de la vida i la missió de l'Església diocesana.

El primer àmbit, presentat per la Delegació de Càritas i Migracions, va permetre de conèixer les iniciatives i els reptes de la caritat organitzada a les parròquies i als arxiprestats, amb la voluntat d'acollir i acompanyar les persones més pobres i necessitades. Algunes persones que han viscut aquest acompanyament van compartir el seu testimoni.

La Delegació de Catecumenat va donar a conèixer la realitat de l'acompanyament dels qui s'han trobat amb Jesucrist i emprenen un camí de fe amb el desig de rebre els sagraments de la iniciació cristiana.

Un tercer espai va permetre de conèixer, de la mà de la Delegació d'Evangelitització, el projecte Sicòmor. Es tracta d'unes trobades que donen continuïtat al camí iniciat amb el primer anunci i que afavoreixen que aquesta primera trobada amb Jesucrist pugui

arrelar i créixer en el si de les comunitats parroquials.

Finalment, es va presentar una quarta realitat que, tot i ser més petita, té una gran importància: el grup Mar Endins, dedicat a l'acompanyament d'adolescents i joves que senten en el seu cor la crida a seguir més de prop

«Necessitem viure i experimentar el “nosaltres” eclesial: no estem sols, caminem amb els altres»

5 –actualitat diocesana

Jesús en la vida sacerdotal. El nom del grup fa referència a la invitació de Jesús a Simó Pere: «Remeu mar endins» (Lc 5,4).

Durant tot el matí i havent dinat, també hi va haver jocs i activitats per a infants i joves, organitzats per la Delegació de Joves.

A les cinc de la tarda va arribar el moment central de la jornada: la celebració eucarística a la catedral, en el dos-cents vint-i-tresè aniversari de la seva dedicació.

L'homilia episcopal, sota el lema de la jornada «Molt a celebrar junts», fou una invitació a mirar la vida de l'Església de Vic amb agraïment i esperança. La celebració de l'aniversari de la dedicació de la catedral permet de recordar una llarga història de fe, sostinguda per moltes generacions de cristians que han anat transmetent «la torxa de la fe, l'esperança i la caritat». Més enllà del valuós patrimoni rebut, el gran tresor de la diòcesi és aquest testimoni de santedat i fidelitat. Per això, l'actitud fonamental és l'acció de gràcies: «És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!»

La catedral és també signe de la comunió de tota l'Església diocesana. Però l'homilia va recordar que «el veritable i únic temple és Crist» i que els cristians som les «pedres vives del temple espiritual de Déu». Aquestes pedres només formen realment l'Església quan estan unides per la caritat. D'aquí la importància de l'amor fratern, del perdó i de la comunió com a condicions indispensables tant per a la celebració de l'eucaristia com per a la missió evangelitzadora.

En aquest sentit, una de les crides més fortes de l'homilia va ser a superar l'individualisme i l'aïllament. «No podem viure isolats, tancats en les petites illes dels nostres criteris, de les nostres ferides», sinó que necessitem trobar-nos, conèixer-nos, compartir neguits i esperances i «viure i experimentar el “nosaltres” eclesial». La comunitat cristiana ha de fer visible que ningú no viu la fe tot sol: «Jo no soc res sense els germans».

Finalment, aquesta comunió ha de convertir-se en missió. L'homilia va

convidar a reconèixer els signes de vida que ja existeixen en les parròquies, en la caritat, la catequesi, el catecumenat, l'acompanyament dels joves i tantes altres realitats eclesials. I proposa per al nou curs pastoral un compromís especialment significatiu: ser «artesans de pau», evitant els judicis fàcils, «desarmant les paraules», acollint la misericòrdia, perdonant i reconciliant-nos. Una pau que ha de començar en els àmbits més quotidians —la família, la parròquia, el treball i la societat— i convertir-se en un testimoni creïble de l'Evangelí.

Lleó XIV crida a protegir i acollir els menors migrants i refugiats

Redacció

xifres hi ha rostres i històries concretes i que cada infant posseeix una dignitat que ha de ser protegida.

El Papa denuncia especialment les situacions de violència, explotació, separació familiar i desemparament que pateixen molts menors durant els processos migratoris. Davant aquesta realitat, reclama actuar tant sobre les causes que els obliguen a abandonar els seus països com en la seva protecció i acolliment durant el camí i en els llocs de destinació.

Lleó XIV fa una crida a la responsabilitat dels individus, les comunitats cristianes, les diferents religions i les institucions civils. A l'Església li demana que l'acolliment esdevingui una «pràctica pastoral estable» i que els migrants i refugiats siguin integrats com a membres de ple dret de la comunitat. A les institucions els reclama de posar sempre al centre l'interès superior del menor, afavorint la reunificació familiar i garantint-ne els drets fonamentals.

El papa Lleó XIV dedica el seu missatge per a la 112a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, que se celebra avui, als infants i adolescents que pateixen l'experiència de la migració i el refugi. Sota el lema «Fins i tot un de sol, d'aquests infants», el Sant Pare recorda que darrere les

El missatge recorda les paraules de Jesús —«Qui acull un d'aquests infants en el meu nom, m'acull a mi»— i convida a superar la indiferència: no es tracta solament de gestionar fluxos migratoris, sinó d'acollir i protegir cada persona concreta.

El Tren Missioner puja a Núria

El 17 d'octubre, el santuari de Núria acollirà la tercera trobada del Tren Missioner a Catalunya, organitzada en preparació del DOMUND. Sota el lema «Un en Crist, units en la missió», la jornada vol recordar que tots els batejats comparteixen la responsabilitat missionera.

La trobada, oberta a famílies, parròquies, escoles, grups de catequesi i comunitats, inclourà la pujada a Núria amb el cremallera, testimonis missioners, activitats per a infants i adults, animació musical i la celebració de l'Eucaristia, seguida de l'enviament missioner dels participants per part dels bisbes.

La inscripció és de 15 euros, incloent-hi el bitllet d'anada i tornada del cremallera.

Més informació a les delegacions de Missions de cada diòcesi.

Augment significatiu de seminaristes a Catalunya

Redacció

Els seminaris de Catalunya han començat el curs 2026-2027 amb un augment significatiu de les vocacions sacerdotals. En total, 83 joves es preparen actualment per al sacerdoci en els dos seminaris que formen els futurs preveres de les diòcesis catalanes.

El Seminari Major Interdiocesà (SMI), que acull els seminaristes de les diòcesis catalanes amb l'excepció de Terrassa, compta aquest curs amb 60 joves, dels quals 22 són noves incorporacions i han començat el curs propedèutic. Per la seva

banda, el Seminari de Terrassa té 23 seminaristes, cinc dels quals comencen també aquesta etapa inicial de formació.

En declaracions a *Catalunya Cristiana*, el rector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Pere Oliva, ha expressat la satisfacció per aquest increment: «Han augmentat considerablement els nous ingressos. Donem-ne gràcies a Déu.»

Pel que fa a les nostres diòcesis, el bisbat de Vic compta actualment amb cinc seminaristes, mentre que el bisbat de Solsona en té dos, que comparteixen el seu procés formatiu en el marc del Seminari Major Interdiocesà.

El nou curs va tenir com a preludi unes convivències celebrades els dies 9 i 10 de setembre a l'antic noviciat de La Salle – Sant Martí, prop de Calaf. Hi van participar els seminaristes i l'equip formatiu, juntament amb el bisbe de Vic, Romà Casanova, delegat del Seminari Major Interdiocesà, en unes jornades destinades a preparar el curs i acollir les noves vocacions.

L'increment d'ingressos constitueix així una dada destacada en l'inici del curs dels seminaris catalans i un signe d'esperança per a les comunitats cristianes, que continuen acompanyant amb la pregària i el discerniment els joves que es preparen per al ministeri sacerdotal.

Font-Romeu: inici del mil·lenari de Pau i Treva

El santuari de Santa Maria de Font-Romeu va celebrar, el 6 de setembre, un aplec amb motiu del centenari de la coronació de la Mare de Déu, que va reunir fidels de la Catalunya del Nord i del bisbat d'Urgell.

La jornada va comptar amb una processó amb diverses advocacions marianes, entre elles la Mare de Déu de Núria, i una missa presidida pel bisbe de Perpinyà-Elna, Thierry Scherrer, amb la participació dels bisbes Josep-Lluís Serrano, Joan-Enric Vives i Romà Casanova.

La celebració va esdevenir una expressió de fraternitat entre santuaris i una crida a construir la pau i una «civilització de l'amor». L'aplec també va donar inici a les commemoracions del mil·lenari del Concili de Toluges, vinculat al moviment de Pau i Treva de Déu impulsat pel bisbe Oliba.

L'amor pot vèncer la indiferència

Romà Casanova, bisbe de Vic

El tema dels migrants i refugiats és per a la societat un tema preocupant; fins i tot esdevé *causa belli* en l'àmbit polític. L'Església no resta indiferent al fenomen de la migració; de fet, el darrer diumenge del mes de setembre celebra la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat —la d'enguany és la cent dotzena edició!—. Perquè els migrants i els refugiats són persones, amb una dignitat inalienable, i, com a tals, tenen el dret a migrar cercant un futur digne per a ells i les seves famílies. Dret encara més clar quan són obligats a fer-ho a causa de conflictes bèl·lics, pobresa, violència, persecució o altres tragèdies; sense oblidar, evidentment, el dret a no migrar, perquè les condicions de vida en els seus llocs d'origen siguin dignes.

Els cristians som cridats a mirar el rostre concret de cada migrant, especialment dels infants, i a respondre amb acolliment, amor i esperança

El missatge del sant pare Lleó per a la jornada d'aquest any posa la mirada en «els menors directament implicats en l'experiència de la migració i de la fugida de la seva terra». Ells són els més vulnerables en el procés migratori; sobretot quan hi ha la pèrdua dels pares o familiars o quan sofreixen la situació tràgica de ser separats dels seus pares a causa de la repatriació.

Som immersos en la complexa situació de Ceuta, amb gran presència de menors entre els migrants que van accedir a aquesta ciutat. A més, entre nosaltres, encara tenim el dol per la mort d'una persona, a Manresa, per agressió d'uns menors. Aquestes coses i altres fan remoure la nostra percepció sobre la migració, veient-la massa sovint des de l'aspecte de la violència i la inseguretat, oblidant altres aspectes positius que els vinguts de fora ens aporten.

Els cristians no podem oblidar aquelles paraules de Jesús: *Era foraster i em vau acollir* (Mt 25,35), i aquelles altres: *Els qui acullen un nen així en el meu nom m'acullen a mi* (Mt 18,5). El Papa ens fa una crida a «obrir els ulls i el cor per escoltar atentament la història, les pors i els somnis de cadascun d'ells, superant aquesta indiferència que redueix l'ésser humà a una estadística que no ens afecta directament».

Les comunitats cristianes, en aquest moment de la història, quan el clam dels migrants, concretament dels infants i adolescents, se sent amb força, som cridats a ser signes vius i creïbles de l'Evangeli. No podem restar en la indiferència, pensant que és qüestió d'altres, sinó que hem de passar clarament a l'actitud d'acolliment, amb paraules i fets. Hem de ser els qui miren el rostre real de tota persona que truca a la porta de la nostra societat. «Tota la comunitat cristiana és cridada a reconèixer els infants migrants com a fills seus i a apropiarse a la història concreta de cadascú». L'acolliment i la integració dels infants i joves és clau per al nostre futur com a societat. Hem de ser testimonis clars que l'amor és l'únic que pot obrir l'esdevenidor amb esperança i vèncer la indiferència. Com sempre, tot és qüestió de sortir del nostre egoisme per abocar-nos a l'amor i al servei dels altres, assenyaladament dels més pobres i necessitats.

